

Krista Krále 20 (Mt 25, 31 - 46)

Ve Znojmě na konci slepé ulice Leska je před posledním domem tabule s nápisem:

Území Krále Miroslava (jako v pohádce).

Království jsou v naší představě území, kde platí zákony krále - až na územní hranice.

Takovou představu měl i Starý zákon o působení Boha, proto vyhnanství z jejich území byl i náboženský problém.

Boží království není takové území - i když církev má také územní správu - diecéze a farnosti.

Boží království je spíš osobnostní - v tom, u koho platí Boží zákon, Boží slovo, v tom se rozvíjí Boží království, proto je uprostřed nás, proto v nás.

Slovo „král“ je odvozeno od jména Karel, od postavy Karla Velikého, který chtěl v 8. a 9. století ze západní Evropy udělat jednu velkou říši, jakési pokračování zanikajícího staré Říma. Doslova to slovo znamená „svobodný muž“ a stalo se názvem způsobu vlády jednotlivce.

Ze starého Říma pochází i slovo „císař, car“. To je od Césara, který tam byl první samovládce, strhl vládu na sebe a republika se stala císařstvím. Doslova to znamená „dlouhovlasý, kučeravý“ a stalo se to synonymem pro samovládce ve velké oblasti.

Hebrejské „mélék“ znamená mocný. Původně to platilo jen o Bohu. Když si ale zvolili krále, ten byl také podřízen Bohu. V Izraeli to nikdy nebyl polobůh jako faraon v Egyptě a v pozdním Římě. Král měl i velkou odpovědnost, jeho hříchy měly veliký dopad i na národ.

Co Ježíš, Král? Je to Boží Syn, skrze něho a pro něho (jednou i jako člověka) všechno je stvořeno, nad tím stvořením bdí. Je mocný. Ale čteme: „Moje království není z tohoto světa“. To je to, čemu říkáme Boží království, kde platí jeho vůle. V Božím království je to věc svobodné volby. Kdo se rozhodne přijmout víru v Krista, žít podle Božích přikázání, vstupuje do Božího království.

Jenže ono se to zde ideálně nedaří, ani těm, kdo se pro to svobodně rozhodnou, tím méně těm, kdo se pro to nerozhodnou a kteří také stále naplňují svět, žijí společně s těmi, kdo se rozhodli a různě to kazí sobě i ostatním.

Ježíš řekl: „Boží království se přiblížilo“. Mohlo by to už být víc poznat, kdyby se víc lidí pro to svobodně rozhodlo; bylo by to víc vidět a cítit, kdyby se v tom vzájemně podporovali apod. Čím je těch rozhodnutých méně, tím je to pro ně náročnější. Dokonale to uskutečnit ještě také možné není, je to věc naděje, ale zažít už to zde lze, pocítit jakoby v náznaku, zažít záchvěv. Rozhodnutí se musí stále obnovovat.

Má-li to být Král mého srdce, tedy jeho vůle, jeho slovo, jeho přání, jeho představy ve mně musí platit. To je to, čemu říkáme - zasvětit se Srdci Ježíšovu: „Přetvoř naše srdce podle Srdce svého“.

Jedna věc je přát si to, volit pro sebe, pro rodinu, pro farnost, církev.

Druhá věc je z toho žít, stále se ptát, kdo je mým Králem, koho poslouchám, na koho dám, komu se přizpůsobuji, podle čího smýšlení smýšlím já.

I když to člověk nedokáže ideálně, je důležité, že to rozhodnutí zde stále je. Ježíš ví, že nám na tom záleží a bude nás podporovat, věnuje se zvláště těm, kteří jsou jeho.

Obraz pozemské vlády je tedy jen obrazem, přirovnáním. Když se v Písmu říká „Abyste s ním kralovali“, znamená to, abyste měli podíl na šíření jeho vůle ve světě, ve stvoření.

Vyprávěla jedna žena, jak od dětství nosila brýle a nedovedla si život bez nich vůbec představit, bez brýlí byla jako bez hlavy.

Jednou v patnácti byla na skautském táboře. Lezli někde po skalách a najednou ji nějaká větvička brýle strhla, nestačila je zachytit a jen slyšela, jak skáčou přes skalní výčnělky a chrastí rozbíjející se sklo. Nakonec ten zbytek žbluňkl do jezírka pod skalou a ztratil se úplně. Připadala si zoufale. Někde ve skalách, daleko od města, před víkendem, nejdříve v pondělí někdo pojedou do města. A to se tak se těšila na další výšlapy. Teď bude koukat jen na rozmazané černé a světlé skvrny. Bylo jí do pláče.

Když se druhý den skupina chystala na cestu, měla slzy na krajíčku. Vedoucí ji řekla: „Víš, snaž se teď víc dívat srdcem, než očima.“ To už slyšela mnohokrát a připadalo jí to takové básnické, romantické, ale co to má být ve skutečnosti, to měla poznat až teď.

Zkoušela dávat víc pozor na zvuky - jaký má kdo hlas, co se v tom tónu hlasu nese; dávat víc pozor na to, co nahmatá, co jí to řekne, když se jen lehce dotkne, zkoušela víc dávat průchod tomu, co to v člověku způsobí, jaký to zanechá dojem, co pocítí.

Tento víkend se stal pro ni velmi objevným. Když pak v pondělí dostala nové brýle, řkala, že na něj nikdy nezapomene a na všechno se bude dívat trochu jinak, i když teď už zase vidí. „Zůstalo mi z toho poznání, abych se nedívala jen očima, jen povrchně, abych stále hledala u lidí ještě něco víc, to, co je očím skryté, co ale také může člověk objevit.

V podobenství evangelia o poslední m soudu se lidé divili: „Jak to, že jsme to neviděli?“ Dívali jste se moc povrchně, proto jste neviděli, čím člověk skutečně trpí. To byste se museli víc o něj zajímat.

Kristu říkáme Král srdcí, protože jeho pohled je do srdce, do nitra. I do toho našeho, ví co se tam děje, nic se neskryje. Rád by tam budoval své království.

Jindřich Bartoš